

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön junius 14^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ÉLET-TÖRTÉNET.

Nevezetes asszonyok rövid életrajza.

6.

Athalia.

Achab, Israel királyának leánya, Joram, Juda királyának felesége volt. Ezen politica-szerzette házasságnak egyesíteni kellett volna a' két külön szakadt zsidó országot: de e' czélt a' hamar magát meguntató Athalia miatt el nem lehetett érni. Ő ugyan is igen nyughatlan természetű, uralkodásra vágyó, kegyetlen asszony volt. Férjének, és fijának Athasiának halála után, hogy az uralkodásban megmaradhasson, királyi vérből származott minden herceget megölete, kik t. i. a' trónra számot tarthattak, számszerint negyvenkettőt, az egy 7 éves unokáján Joason kívül, kit hasonló sors ért volna, ha atyjának nővére meg nem menti, és titkon a' templomban rejtegetve fel nem nevelteti. Athaliának hét évi kegyetlen uralkodása után a' fő pap az ifjú Joast elővezeté rejtek helyéből, 's a' népnek, mellytől nagy örömmel fogadtatott, bemutatá, és atyjának királyi székébe ülteté. — Athalia a' koronázásra to-luló népnek örömját hallván 's annak okát meg akarván tudni, ma-ga is a' templomba ment. Ott látván az uj királyt trónon ülve, ko-ronás fővel, a' papoktól, levitáktól, 's ország nagyjaitól körülvéve, és a' nép öröm- 's éljen-kiáltásaitól körülharsogva, magán kívül lett boszújában; ruháit megszaggatá, 's árulást, hitszegést, boszút kiáltott. A' fő pap mindjárt körül véteté poroszlókkal, a' templom-ból kivezetteté, kemény parancsot adva annak tüsténti levágatása felől, ki részére merészelne állni. Nem volt szükség a' fenyegeté-sekre; mert a' nép, melly zsarnokságaért mindig gyűlölte, 's tőle szabadulni ohajtott, palotája kapujánál körülfogta, 's felkonczolta a' nélkül, hogy csak egy kar is emelkedett volna védelmére, 877. eszthen Kr. U. előtt. Joas a' Bál bálványainak ledöntésével kezdé uralkodá-sát, 's így az urral kötött szövetséget, mellyet honából bálványo-

zást hozott nagyanyja eltépett volt, helyre állította, és 40 esztendőig uralkodott. Racine játékszinre dolgozta-ki Athalia történetét, 's ez tartatik becses művei remekének.

7.

Olympias.

Epirusi király Neoptolemusnak leánya, felesége Filep maczedoni királynak, 's nagy Sándornak anyja, egyformán ismeretes eszeről, és kevély, kemény természetéről. Férjétől, hűtelenség gyanújába vétetvén, elűzteték, 's ezután Filep összekelt Cleopatrával, Attalus hugával. Olympias megbukásán gerjedt keservét nevelte a' rendkívüli fény és pompa, melylyel vetélkedő társával egybekelését ünneplé Filep. — A' több napig folyt vendégségek egyikének alkalmaikor Attalus azon gondolatlan felkiáltásra fakadt, hogy egyebet már ohajtani sem tud, csak hogy az istenek Filepnek egy törvényes örököst adjanak, melly kettős, mind magát, mind anyját sértő megbántáson Sándor olly nagy indulatba jött, hogy reá kiáltván Attalusra: „hát te nyomorult! törvénytelennek tartasz engemet?“ — nehéz serlegét fejéhez vágta úgy, hogy annak szinte életébe került fohászkodása. — Filep meggyilkoltatása után előjött az abban részesnek tartatott Olympias Epirusból, hova Sándor királyhoz, testvéréhez, menekedett volt, 's párthiveket igyekezett magának keresni. Férje halálán csak szinből sem mutatott legkisebb megindulást is, sőt mint azon örvendő lépett-fel. Megemlékezve a' rajta elkövetett méltatlanságokról, halálját kívánta mutatni férje gyilkosa iránt. Összeszedette, és rakatta annak felkonczolt tagjait, arany koronát tett fejére, 's a' legnagyobb halotti tisztességet megadatván neki, hamvedrét a' maczedoni királyok sirboltjába férjeé mellé tétette. Minden gondját arra fordítá már most, hogy fíját kormányozza, ki azonban nem szeretvén kormányoztatni, elkerülhetlenek voltak közöttök a' gyakori kedvetlenségek. Gyakran gunyolta fíját hiúságaért. Többek között egyszer Sándor levelet irván neki, az aláírásban a' csapodároktól reá ruházott, 's tőle nagy kedvességgel fogadott Jupiter fíja czimet használta, mire anyja ezt válaszolta: „Mit vétetem én neked, hogy Junóval bajba akarsz keverni!“ — Fíja halála után el akarta a' birodalomnak egy részét foglalni: de a' sok vetélkedő, zavarosban halászó társak között hatalmas ellenre talált Arideusban, Filep természetes fíjában, és felesége Eurydicében. Ezek ellen viselt harcainak több különös jelenete között emlékeznek az akkori történet-írók egy furcsa kettős viadalra, melyben a' két nő, maczedoni fegyverzetben, tábori muzsika között, bachans módra csapott össze. Olympias nyervén-meg a' győzelmet, ellenét fér-

jével együtt a' legkegyetlenebb módon kivégezteté; itt kezdődtek szám-
 talan embertelen tettei. Több macedoni fő vezér között Nikanornak is,
 Cassander testvérének, (kitől hatalmát félté) száz előkelő párthívé-
 vel együtt, megöletését rendelé: de maguk után vonák végre ke-
 gyetlenségei a' méltó büntetést. Pydnába vonta magát Roxanával,
 N. Sándor özvegyével, az ifjú Sándorral és Thessaloniával, leányá-
 val együtt. Cassander megszállá az erősséget, mind száraz, mind
 tengeri oldalán. Sokáig meggyőzhetlen bátorsággal, és erős lélek-
 kel szenvedte Olympias az ostrom minden inségét: mig végre az
 éhség legnagyobb mértékre hágván, embereivel tovább nem birha-
 tott 's kénytelen volt magát megadni. Cassander, hogy magára néz-
 ve kevesebb kedvetlenséggel menekhessék tőle, az általa megöletett
 sok fő embernek rokonait bujtá-fel ellene, 's azt vitte-ki, kogy vá-
 dolják-be a' Macedoniaiak gyűlése előtt. A' gyűlés köz akarattal
 halálra ítélé a' nélkül, hogy csak egy szó is volt volna mellette.
 Hiába kérte Olympias perének a' köz görög gyűlés előtt oltalmaz-
 hatását. Cassander félvén, hogy ott Filep, és Sándor emlékezete,
 kik iránt tisztelettel viselteték a' nagyobb rész, megtalálja lágyitni
 az ítéletet, rögtön kiküldött 200 katonát megöletésére. De bármilly
 meghatározott parancssal utasítottak is azok Olympiashoz, ki nem
 állhatván a' fejedelmi nőnek felséges uralkodói tekintetét, a' tettnek
 végre hajtása nélkül vonultak vissza. Utóbb is csak olly személyek
 által vitethetett végbe kivégeztetése, kiket személyes boszú ingerlett
 a' méltatlanság visszatörlesztésére: 's úgy lett vége a' híres Olympias-
 nak, olly nagy királyok leánya, nője, testvére, 's anyjának, 316
 dik. esztben K. U. születése előtt.

S.

Cornélia.

Africai Scipio leánya, és Gracchus romai consul felesége, igen
 nagy lelkű, és magas erényű asszony volt. Egyedüli gyönyörét,
 atyjokat korán elvesztett két fijának nevelésében találta. Egészen annak
 szentelé életét legfényesebb sikerrel. Azzal lehetne talán vádolni,
 hogy nagyon is felingerlé becsület-vágyukat; mi későbbben, az idő-
 vel nevedekve, mind hazájoknak, mind maguknak romlására lett.
 Nevezetes történetecske életéből az, hogy, midőn egy campaniai
 asszonyság egykor drágaságaival dicsekedett előtte, 's kérte, hogy
 viszont ő is mutassa-meg övéit, fíjait hivatá elő, 's úgy állitá őket
 barátnéja elébe, mint „egyedüli kincseit, ékességeit, kevélységeit.”
 — Azon dicsősége volt a' felemelkedett asszonynak, hogy még éle-
 tében egy ércz-szobrot állitának tiszteletére e' felirással: „Cornélia,
 a' Gracchusok anyja.” — Physcon, Libya királya, Romában meg-

ismervén Cornéliát, házassági ajánlatot tett neki, melyet azonban Cornélia el nem fogadott, nagyobb tisztességnek tartván, egy előkelő romai polgár özvegyének, mint Libya királynéjának lenni.

(Folytatása következik.)

ELBESZÉLÉS.

A z a t y a g y i l k o s .

(Vége.)

„„Itt van tehát — zugá Cinelli, 's olly erővel rohant elő, hogy szökése az egész pavillont megrendíté.

Az öreg marchese visszafordulván, a' ravatalra ült, 's gyilkát a' nyílásból elővoná. Cinelli keblébe nyult.

Atya 's fiú egymás melljének szegezé a' gyilkot.

„Mit akarsz ?“

„„Aranyat !““

„Nincs.“

Hasztalan mentegetőzés. Osztozunk !““

„Átkom reád !“

„„Mi osztozunk, mondom.““

Az öregnek köpönyege már keresztül volt döfve.

„Cinelli! gyilkom éppen olly közel van szivedhez, mint tied enyimhez, én nem viszem tovább.

„„Ne kényszerits bünre, atya! Ne kényszerits !““

„'S kész volnál vétkezni ?“

„„Fukarságod kétségbe ejtett. Lábaidnál fetrengtem; te nem könyörültél rajtam. Most mindenre elszánttan állok előtted; nekem pénz kell, sok pénz !“

„Tőlem fillért sem kapsz.“

„„Tudod-e, hogy a' játék becsülete kérlelhetlen ?““

„A' játék becsülete! — semmit sem adok !“

„„Szaporán, öreg, távozz innen! Ez itt enyim. Távozz innen! Különben még a' gyilkot használhatnám, hogy örökösöd lehessenek.““

„Az ajtó nyitva van“ — felelé hidegen a' marchese.

„„Jaj annak, ki beszédünkéből csak szótagocskát is hallott !““ — riadá bőszyúten az atyagyilkos, 's az ajtó felé rohant.

A' lámpát felragadván a' csarnokban körültekintett; bezárta az ajtót, a' kulcsokat zsebébe rejté, 's ön dühétől elkábitva, mindenre elhatározottan visszatért atyjához.

„„Most magunkra vagyunk, — mondá a' visszatért, irtózatossággal.

„Nem, mi hárman vagyunk — riadá az öreg, emelt hangon. Ekkor a' ravatal födelét olly könnyűséggel szakítá-fel, mintha min-

den eltűnt ereje visszatért volna. — — Mi hárman vagyunk! itt van kincsem!

Az ifjú mohón tekintett oda, de halványon visszatántorodva irtózással rebegé: „„egy holt test!““

„Ide nézz! ide nézz! Ennek kebléből nem ma költözött-ki az élet. Atya-gyilkos, tekints ide, azután nézz reám! Én is atyagyilkos vagyok! Ifjú Polonio marchese! lásd nagy atyádat, atyámat! Ez öreget én gyilkolám-meg. Egyedül volt; Romából jött; 's a' világ azt hitte, távol van. Ő megtagadta tőlem a' pénzt, valamint én tőled megtagadám; örököse akartam lenni, miként te enyim. Éppen olly kétségbeeséssel zugám fülébe: — 'a' játék becsülete kérlelhetlen — mint te enyimbe; 's ide rejtém a' halottat. E' nap óta az atyagyilkosság átka egész bérce-terhével fejemen nyugszik; ez órától éjeim álmatlanok, 's napjaim nyugalom nélküliek; fájdalomaim csak életem hosszabbításaul nevednek. Ide járok sirni, imádkozni, a' kétségbeesés könyűi közt e' márvány-táblán fetrengni, 's e' halottra borulni. Itt akarok hozzám hű maradó, 's bűnös tettemre minden pillanatban száz ezerszer emlékeztető elmémről megválni. Ez az én kincsem! Egy éj sem mult-el, mellyen meg ne néztem volna. Itt gyötörnek borzasztó rémalakok; itt dörög felettem az ég haragja; itt ijeszt a' gonosz, 's még is ellenállhatlan erővel vonz ide; de az ég süket maradt kérelmeimre, míg fiam meg nem gyilkol, mint én meggyilkolám atyámat. — Jer fiú, utánozd e' sebet, de jól megnézz előbb. Én is e' halotthoz hasonlítandok; de neked végbe kell vinni a' halálos döfést; a' játék becsülete kérlelhetlen.“

E' heves ingerültség, e' hatalmas lélekrázkodás után eszméletlenül rogyott-le az öreg, 's fíja, megbánás vagy irtózásból-e, magához igyekezett téríteni. Fölébe borult, nevén szóllitá, fülébe kiáltott, mert nem akarta engedni, hogy a' meggyilkoltnak aszú-temei felett muljék-ki. Igyekezett vállára emelni, hogy tovább vigye, de erőködése közben a' ravatalon keresztben fekvő márványtáblába ütközött. Ez megbiczent, lefordult, egész terhével az atyja felé borult fiúnak fejére zuhant, 's halva terité a' már elhunyt marchese mellé. Ugyan e' pillanatban oltá-el a' levegő mozgása a' lámpát is.

Winkelman iszonyodva csak azért menekedett-meg e' szörnyű jelenet színhelyéről, hogy maga is gyilkosok vasa alatt vérezzék-el.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Lóverseny. — Az idei 3-dik lófuttatás jun. 7-kén 4—8 óra között kevés néző előtt 's hideg szeles időben ment végbe.

I) A' Sándor-díjnak (100 ar. értékű billikom) nyertese Kun József Allegrettója lön, melly a' 3-dik futásban csak egyedül járta körül

a' pályát, minthogy b. Wenckheim Béla és b. Wenckheim László a' 2-dik futás után visszavonták lovaikat. — E' futás az úgy nevezett, 's itt előszer látott ugrató-versenyből (hurdlerace) állott; t. i. a' pályagyepen felállított legalább négy sövényt kellett a' futó lovaknak átugraniok. — A' billikom belsejében e' felírás olvasható: „Sándor-díj a' pesti versenytéren 1838. Alapítá gróf Sándor Mórócz.”

II) A' Festetics - Nákó - díj (legalább 100 ar. tétel 16 ar.) kivivta Liechtenstein Al. hg. Pat-je, Liechtenstein Fer hg. Terno seccója ellen.

III) A' Somogyi-díj (100 ar.) nyertese lön Trauttmansdorf hg. Miss Craigie-je, Festetics Mikl. gr. Elster-e ellen.

IV) Az Esterházy kardért Miss Craigie, mint kihívó, egyedül járt körül, 's így a' kard Széchenyi István gr. mint eddigi birtokostól, Trauttmansdorf hg. birtokába ment által.

V) A' Széchenyi díjért (100 ar. értékű billikom) egyedül futott Sándor M. gr. Wrestlere. — A' billikomon e' felirat: „Lóra Magyar! szép pálya ragyog, ha előre törekszel. Kisfaludy Károly. — Készítette Mayerhofer István 'sa't.

VI) A' Széchenyi-kardért egyedül járta-meg a' pályát Pejacseovich Péter gr. Weightona.

VII) A' pályastort kivivá Festetics M. gr. Estere Hunyady T. gr. Olmese ellen.

Jegyzet. A' multkori 1-ső parasztfutásban nyertes volt: Hoffer János czeplédi lakosnak lova (1) és Már István vasadi lakosé; — a' 2-ban pedig Sajerman János vasadi (1) és Tasnadi Károly kecskeméti lakosé (2).

KÜLÖNFÉLE.

Hajnali gondolat-pillangók.

Gr. Z** I** barátom számára.

Fönnen lobog Morpheus sötétes zászlója, 's a' por gyermeke az álmosszibászto csatáját vivja még.

Álom! álom! be jól eltalált kép-mássa vagy te parányban ama nagyszerű nyugalomnak, melly zarándok-pályánkról az éden pálma-ligeteibe ringatja-át lelkiunket! — Vajha élvezhetnők benned 's általad kéjeit is ama dicsőbb honnak, mellynek áldott térein az örök szeretet kiapadhatlan forrása csörgedez! — azon dicsőbb létnek, mellyben a' földi-élet álmok-kép gyanánt tűnend-fel szellemünk előtt, míg a' halál örök álma egy boldogabb valónak leplezi-fel kéjtele titkait.

Élet! halál! ti két végpontjai e' földi létnek! hányan röppenik-át naponként a' kor szárnyain bűvös mesgyéteket? — Feleljetek: e' vándorok mellyiket mondhatjuk boldogabbnak? azt-e, ki az édes szülőnek gyöngye karjain a' remény hervatag kertjébe, — vagy ki a' komordad koporsó csendes ölén, a' való örök diszű elűziomába lépett-be? — bizonyára ez utóbbit. Így tehát nincs miért búslakodnunk az e' honba korán eljutott szeretteink sorsa fölött; nincs, miért tennők keserűvé az örök-életnek e' rövid elő-álmát! — mert noha az utósó lehelettel kihamvada szivökből az érzelmek láng tengere, elnémult ajkaikon a' kebel édes ömledezése: ám támad ott a' hamvakból egy új phoenix, az örök szeretet, mellynek rózsa-lánczai e' siron inneni lét után elszakaszthatlanul füzendik-egybe minden salaktól mentt érzelmeinket; — a' megdermedt ajkak ismét fejelednek, 's a' legtisztább öröm szeráfi-hangjait fogják

zengeni. És ez öröm határtalan leend, mert a' legszentebb érzelmekké olvadt szívnek nincs mit tartani a' jövőtől; — múlt, jelen, jövő egy idő-ponttá alakulandnak itt.

Nézd barátom! a' kelet bércei megül emelkedő napot, milly pompásan löveli rövid álma után éltető sugárait! nézd, mint foszlanak rózsza-fénye előtt az ormok gyász-fátyolai! — Ez a' mi sorsunk is. Leszállunk a' sir csendes ölébe, hogy por-hüvelyünk dicsőbb alakban támadhasson-fel; 's feltámadunk, hogy megfejtve láthassuk, 's élvezhessük a' halandóság leplével fedett örök titkokat.

Rövid ideig tartson tehát fájdalmunk, mint az őszi reggelek köd-fátyola, melyet az első nap-sugárok jótevő felhökké olvasztanak, vetéseinket eső-cseppekkel frisitendökké!

A' hajnal feljebb feljebb emelkedik aetheri tollain, és a' szem-zsibbasztó sötétség, — 's az éjnek ragyogó világi, együtt enyésznek-el.

Valljon miért kell e' két ellenkező tárgynak rokon sorsra jutni? talán, hogy az idő végetlen térében egymást emésszék? — O nem! — hogy egymásnak hasznát hirdessék.

A' sötétség bűvös karjain édes szendergésbe ringatja-át fáradt tagjainkat, nap-világ fárasztotta szemeinket behegesztvén, 's képzeletünket az álom boldog honába vezérli. A' kies virányokon lerázza szellemünk a' letnek ön-súlyait, és himes szárnyakon csatangolja-be az ideál tágkörét.

Őrt állanak a' tespedő homályban az éj világi, halovány fényeikkel látataják a' sötétség kétes tárgyait, 's előnkbe idézik a' kelendő napot, a' milliárdok üdvét magával hordozót, — nehogy szendergésünk kelleténél hosszabb legyen.

És ki tagadja, hogy édes a' szunyadozás, 's boldogító az álom? — és ki bizonyítja, hogy kellemetlen érzést gerjesztők, 's hasztalanok az éjnek világi? — De el kell enyészniük, mivel a' természet örök törvénye kívánja, és a' hasznosabb koránynak helyet engedniük!

Változnak tehát ők, és alattok minden tárgy; — minden tárgy? így hát az ember is? — úgy van! mert valljon melyik isten nyomhatá homlokunkra a' változhatlanság bélyegét? minekutána idő 's tér lényecivé teremtettünk; — és viszont, melyik halandó kívánhatja jogosan még e' siralom völgyében az égieknek e' tulajdonát, midőn változekonyságból fakad minden gyönyör-élvezete? — Azonban létez e' nagy Mindenség felett egy titkos erő, melly, míg mi változunk, untalan osztja változatlan parancsait.

Változzék tehát a' mi kedélyünk is! és szívünk a' bú zsibbasztó éjéből emelkedjék-fel a' remény szívárvány szárnyain a' hit örömet sugárzó napjához, minthogy a' földi tárgy, melyért eddig búslakodánk, égire változott: addig azonban, míg mi is-túl-világi lenyekké alakulnánk, állhatatosan tapodjuk a' rendeltetésünk végpontjához vezérő erénynek tövises ösvényeit. Vetközünk ki a' sorvasztó fájdalom gyász köntöséből, 's a' boldogultnak emlékét, melyet a' bú első perceiben könyek által véltünk örökithetni, szívünkben tegyük eltörülhetlenné, eltünkét ellenben közös anyánknak a' honnak javára szenteljük. Az idő int, nagy munka vár reánk!

Minden kornak van saját bálványa, melyet vakon imád; van rugó-tolla, melly a' nemzetek szellemi 's anyagi erejét működésbe hozza; e' bálványzás, 's az erők e' kölcsönös surlódása tág mezőt tárnak különféle nézeteknek, melyek szintannyi lépesőzeteknek tekinthetők a' fény, dics, 's jobbanlét templo-

mához, ama végezhélhoz, mely felé törekedni mindenkinek szoros kötelessége. Tekervényesek bár az ösvények, és szörnyekkel ellátott tömkelegyek veszik körül a' pálya-czél: — de mi, kiknek vagy az égiek fényt-árasztó mécset, vagy a' sors kegye mentő-fonalat játszanak kezükbe, legyünk kalauzai a' vándor nép-tömegnek. A' szellem bizonyára felettünk örökönd, 's emlékünket, midőn már mi magunk rég porrá-örökdünk, a' hála nefelejtsei fogják körzeni.

V-i BARNA.

EMLÉKMONDÁS.

Ál n o k b a r á t.

Hamis barát legroszabb rosz

A' földön, hol ember él,

Nyomaiban vetek, átok,

Veszely, 's gyakran halál kél.

KISFALUDY SÁNDOR után S. KAROLINA.

Gyümölcs. Vad fának gyümölcse nem mindig vad. Sok kemény fának gyümölcse lágy; sok vad atyának szelid és engesztelhető magzatja van.

FALUDY után —

Művészet. Nincs ember, kinek néha jó gondolatja nem volna. Ezen elsőség teszi őt emberré: de azért nem minden gondolat ert-meg a' világra nézve. A' művészet többet kíván; a' művelt ember többet vár. A' meztelen gondolat faragatlan gyémánt; a' művészet adja-meg fényét.

KISFALUDY KÁROLY után K. H. K. J.

Legjobb nő a' legmérsékeltebb; az t. i. ki nem bámoltatja magát a' világban, de honn szeretetti magát; kiről keveset vagy nem is beszélnek a' társaságokban, de kit áldanak szobájában gyermekei 's cseledei; azon nő, ki egész házáat kormányozza, egyedül férjének írószobáját kivéve; azon nő, ki többet olvas, mint sem ír; ki többet ír, mint sem énekel; ki többet énekel, mint sem tánczol; ki többet tánczol, mint sem játszik, 's ki többet játszik, mint sem szorosan vizsgálja a' lélek édes érzelmeit 's a' szív meggyőzhetlen szenvedélyeit; egy nő végre; ki a' boltokban nem csinál adósságokat; ki csinosan öltözködik, de nem piperézi magát.

BULGARINE után Z. LE POLDINA.

Szórejtvény.

Négy betű általa sok hírért koszorúzta babérrel;
Első hárma nevez test-részt; ékelve került-el;
Olvasd visszatelé ezt, megtele a' folyamokban,
'S benne talasz csemegét, éhed bár tőle nem enyhül.

LAKNER SÁNDOR.

Előbbi rejtvény: széksó.

Figyelmeztetés. Közelítvén e' folyó fel érnek vege, kérettetnek e' lapok t. pártfogói, méltóztassanak folyóiratunk jövő fel évi lapjaira az előfizetést még e hónap vége előtt akár a' cs. k. postahivatalokon akár resten a' kiadó hivatalban megtétetni, hogy lapjaikat félbenszakadás nélkül folyvást küldhessük.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiácson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.